

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

AZ IGE MELLETT

„És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt ...” /Jelenések 21.1/

Új ég, új föld

Egyre több cikket olvashatunk arról, hogy a környezetszennyezés miatt az emberiség jövője kérdésessé vált. Tényleg ennyire reménytelen a jövő? Nekünk, hívó embereknek semmi esetre sem! Hiszen az Úr Isten a Bibliában nemcsak az elmúlásról beszél, hanem új égről és új földről is. Ennek az új égnek és új földnek pedig különös jelentősége van. A Szentírás teremtéssel kezdődik. Csakhogy rögtön arról is olvasunk, hogy mindazt, amit Isten jónak teremtett, mi, emberek sikeresen megromtottuk. Nem tűnik valami nagy dolognak, hogy Ádám és Éva evett a tiltott gyümölcsből és elfordult az Istentől, mégis ez az esemény az emberiségnek a sorsát döntően megpecsételte: a világ ugyanis többé már nem lehetett olyan ártatlan, mint aminek teremtett.

A Biblia ezt követően – a 3. oldal után – több mint 1.000 oldalon keresztül a következményeket tárja elénk. Láthatjuk azt, hogy miként hatotta át a gonoszság és a bűn a világot, de bemutatja azt is, hogy mindeközben Isten milyen megmentő akcióba kezd értünk. Végül elérkezünk a Szentírás végéhez, ahol ismét a teremtéssel, egészen pontosan az új teremtéssel találkozunk. A régi föld és a régi ég nem pusztán környezeti katasztrófa – vagy más okból kifolyólag –, hanem az emberi bűn, gonoszság, kapzsiság és felfuvalkodottság következményeként és Isten ítélete alatt elpusztult, de Isten nem szűnt meg irgalmas és kegyelmes maradni, és ezért van folytatás, méghozzá nem is akármilyen. „És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt.” – olvassuk /Jelenések 21.1/.

Milyen lesz ez az új ég és ez az új föld? Minden képzeletünket felülmúló és mégis sok tekintetben hasonlítani fog az elveszített paradicsomra, ez pedig nagy segítség nekünk abban, hogy el tudjuk képzelni. Az elveszített paradicsomnak ugyanis a lenyomatát mindannyian a lelkünk mélyén őrizük, ideaként a gondolatainkban hordozzuk és elvárásként már a földi élettel szemben megfogalmazzuk. Ez a paradicsomi kép áll ott a törekvéseink és csalódásaink mögött is, és e miatt a kép miatt kérjük Istent is sokszor számon.

Az új ég és új föld két meghatározó jellemzőjét emeli ki a Jelenések könyve 21. része, amikor azt mondja: olyan hely lesz az, ahol Isten jelenléte fog mindent betölteni, és ahol nem kell számolnunk a bűnnel és annak következményeivel sem. Nem túlzás azt mondani: a földi élet azért nem a paradicsom, mert hiányzik az életünkből Isten, ellenben nagyon is jelen van a bűn minden következményével együtt.

Isten bennünket, embereket nem függetlenségre teremtett, hanem a Vele való élő kapcsolatra. Ahogy egy csecsemő számára a mennyországot az édesanyja ölelése, mosolya, közelsége jelenti, úgy az életünk Isten jelenlétében lehet csak igazán teljes. Isten nélkül pedig éppen olyan szegények és megsebzettek vagyunk, mint az a gyermek, akinek a lába előtt hever a világ minden kincse, csak éppen édesanyja nincs! Minden nyugta-

(folytatás a 2. oldalon)

Túrmezei Erzsébet

Karácsonyi utak – karácsonyi kérdések

Mutasd meg a bizalom útját,
azt a csillagfényes utat,
amelyiken a bölcsek jártak
megtalálni Királyukat!

Mutasd meg a szolgálat útját,
amelyen csendben József járt,
hogy szemünk-szívünk nyitva legyen,
ha szenved a felebarát!

A szeretet útjával áldj meg,
amint láthatom Móriában,
hogy akivel csak találkozom,
ahhoz a jó szót megtaláljam!

A hála útján pásztorokkal
hadd magasztaljam tetteidet!
S adj, Uram csodálattal teli,
előtted mindig nyitott szívet!

Reménység útját! Arra vágynak
sokan betegen és szegényen.
Engedd ragyogó csillagodat
mindig látni a sötét égen!

S ha erőm elfogy, maradj velem
ne hagyd magára gyermeked!
Áraszd rám karácsonyi utakon
újra sugárzó fényedet

(folytatás az 1. oldalról)

lanságunk mögött is az istenhányunk húzódik meg. Valójában szüntelenül Őt keressük, még ha erről mit sem tudunk, és a szomjunkat mindenféle mással próbáljuk oltani, sikertelenül. Gondolj csak bele: hányszor gondoltad, hogy ha valamit elérsz az életben – ha párod lesz, ha családod lesz, ha házad lesz –, akkor majd célhoz érsz. Amikor pedig meglett, akkor kiderült: még mindig ott van az a hiány. Miért? Mert az Istennel való kapcsolatra teremtettünk, s az Ő hiányát egyedül az Ő közelsége tudja betölteni.

A másik fontos jellemző, hogy abban az újban, amit Isten teremt, nem lesz helye sem a bűnnek, sem a következményeinek. Pontosan az fog hiányozni, amitől szenvedünk itt az életben. *„Letöröl minden könnyet a szemünkről és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jaj kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé.”* /Jelenések 21.4/. Miért? Mert mindezek a régi világhoz tartoztak, de az elmúlt.

Telve van a világunk jajkiáltással, s az az igazság, hogy ez a fájdalom – amikor szembe jön velünk – zavarba hoz bennünket, hívő embereket is, mert mi sem értjük, hogy Isten szeretetével hogyan fér össze, hogy beteg gyerekek születnek, hogy időseket és gyermekeket bántanak, vagy hogy emberek milliói éheznek. Nem tudjuk elfogadni a halált és a gyászt sem, és emiatt gyakran azt kérdezzük: Isten hogy engedhette meg, hogy ez megtörténjen? Miért vette el a szeretettünket?

Kedves Testvérek! Nem Isten szeretetével van a baj, amikor jajkiáltás, betegség vagy gyász tölti meg ez életünket. Isten szeretete nem fogyatkozott meg. Inkább arról van szó, hogy mi a szívünk mélyén ott hordozzuk a paradicsom tökéletes állapotának a lenyomatát, s mindig megdöbbenünk, amikor kiderül, hogy már nem a paradicsomban élünk, hanem egy olyan világban, ami Isten ítélete alatt van! Egy egész életen keresztül arra vágyunk, hogy tönkre menjenek a gyógyszergyártó cégek, mert nincs fájdalom, sem jaj kiáltás, hogy az orvosok munkanélkülivé váljanak, mert nincs betegség, sem halál, sem gyász. Az új teremtésnek pedig pontosan ez lesz a jellemzője.

Honnan lehet tudni, hogy mindez így lesz? És ki fogja megtapasztalni ezt az új eget? Elég lenne annyit mondanom: Isten Igéje megbízható. Nem ember az Isten, hogy hazudjon. De félek tőle, hogy ez nem elégít ki mindenkit. Ezért figyeljünk csak arra, hogy azt olvassuk a Jelenések könyvében: *„Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen.”* /Jelenések 21.6/. Az Úr Jézus a samáriai asszonyt is éppen így kínálta, és közben önmagára mutatott. Miért? Mert Ő azért jött, hogy az Istennel való élő kapcsolat már ebben a földi életben megélt, örömteljes valósággá válhasson. Isten közelségét, az élet forrását Jézus Krisztus hozta el közénk. Jézus Krisztust a szívünkbe fogadva pedig ez a forrás ott lesz életünkben, hogy oltsa a szomjunkat és kiárassza ránk az áldásait. Ezért alapvető kérdés, hogy Jézussal vagy Jézus nélkül éljük-e az életünket!? Isten ugyanis távol marad mindaddig, míg Jézusnak helyet nem adunk az életünkben.

Kik fogják megtapasztalni ezt az új világot? A győztesek. *„Aki győz, örökölni fogja mindezt.”* /Jelenések 21.7/ – olvassuk. Középkorban nagyon sokat edzettem, mert nyerni szerettem volna a csapatommal, de a legtöbbször mégis veszítettünk. Győztessé csak Jézus oldalán válhatunk. Beleadhatunk apait, anyait, de Jézus nélkül a vesztes oldalon állunk. A győzelem ugyanis egyedül Tőle függ, s egyedül Ő érte fogjuk örökölni, vagyis nem kiérdemelni, hanem ajándékba kapni ezt az új földet. Jézus jelenléte pedig nemcsak a szívünket, hanem az egész hozzáállásunkat megváltoztatja. Mert keresztyén emberként többé a bűn már nem jelentéktelen semmiség, hanem valami olyan dolog, aminek hadat üzenünk. Ahogy az új égben és új földön nincs helye a bűnnek, úgy Krisztust követő emberekként az a normális, ha gyűlölni akarjuk a bűnt az életünkben. Isten ugyanakkor felhívja a figyelmünket arra is, hogy nem mindenki fogja örökölni ezt az új eget és új földet. Kik azok, akik kimaradnak az Ő országából? Azok, akik nemet mondtak mindarra, ami Isten országát jellemzi: mert nem volt fontos az Isten közelsége, s a vesztes oldalon maradtak, s mert bűn és annak következményei is megmaradhattak az életünkben. *„De a gyáváknak és hitetleneknek, az utálatosoknak, gyilkosoknak és paráznáknak, a varázslóknak és bálványimádóknak és minden hazugnak meg lesz az osztályrésze a tűzzel és kénnel égő tóban: ez a második halál.”* /Jelenések 21.8/. Nagyon komoly szavak ezek, amiket Isten figyelemfelhívásnak szán: tudniillik, hogy az életünknek következményei vannak. Aki ebbe a mulandó világba kapaszkodik, az vele együtt el fog süllyedni. Isten jó és kegyelmes. És az Ő akarata az, hogy Jézushoz megtérjünk, és Általa éljünk nemcsak itt, hanem azon az új földön is, amiről a Jelenések könyve tanít bennünket. Ámen.

(A 2019. november 3-i igehirdetés kivonata. Istentiszteleteinket meghallgathatja a www.dunaharaszti.reformatus.hu oldalunkon.)

Faragó Csaba lelkipásztor

Sasszárnyon hordozott,
vezérelt, bajodban védett.
Nagy irgalmát
Naponként tölti ki rád:
Áldását mindenben érzed.
(264. dicséret)

Ötévesek lettünk

Reményteli hétfőre ébredt gyülekezetünk 2013. október 10-én.

Az „öreg” templomunkkal szomszédos telken megjelentek a geodéták, és kitűzték az új templomunk sarokpontjait; ezzel elkezdődött elődeink – és mindannyiunk – régi vágyának megvalósulása. Az Úr áldása kísérte a kivitelezők munkáját, és megindító karácsonyi élményben volt részünk:

- Téglafalak között, fóliázott ajtó- és ablaknyílások mellett, valódi tábortűznél mutatták be fiataljaink a betlehemi történetet a gyerekkarácsonyon,
- Ezen falak között énekelhettük a „mennyből az angyalt” és gyújthattunk csillagszórókat a szentesti áhítaton.

Isten kegyelméből 2014. szeptember 28-án a püspök úr és az esperes úr felszentelték gyülekezetünk új templomát. Hálát adva, Isten áldását kértük valamennyi támogatónkra: egyházkerületünkre, egyházmegyénkre, önkormányzatunkra és valamennyi adakozónkra a kapott támogatásokért.

Az Úr mindig gondoskodik az övéi szükségleteinek kielégítéséről.

Isten segítségével anyagi forrásaink lehetővé tették, hogy a régi templomunkat gyülekezeti házzá alakítsuk át:

- új, hőszigetelt ablakok kerültek beépítésre,
- a régi padozat helyére vízszigetelt, felújított parkettájú padozat került,
- új, korszerű vizesblokkot alakítottunk ki,

- a gyülekezeti terem modern, jól felszerelt teakonyhát kapott.

„Nagy irgalmát naponként tölti ki rád”

- 2018-ban – élve a pályázati lehetőségekkel (köszönet érte az egyházkerületnek, egyházmegyének, önkormányzatnak és az önzetlen adakozóknak) – elkészült a gyülekezeti ház és a parókia külső hőszigetelése.

- A több mint 100 éves épületünk új tetőt kapott.

- A lelkészlakás teljes belső átalakításával a háromgyerekes lelkészcsaládnak a kor színvonalának megfelelő otthont tudtunk kialakítani.

A 2019-es évben is volt tennivalónk:

- elkészült a lelkészlakás teraszának fedése,
- az előző évben hőszigetelt falak színezése befejeződött,
- a lelkészlakás ablakai új redőnyöket kaptak,
- további károsodás megelőzése érdekében az ifjúsági ház gerendázatán vegyszeres kezelést végeztettünk,
- a parókiaudvaron lévő csapadékvíz-szikkasztó régi, gyenge minőségű beton födémje helyett – a balesetek megelőzése érdekében – új, megerősített födémeket készítettünk,
- befejeződött az ifjúsági ház belső felújítása, melyhez alapítványunk egy programozott fűtésre alkalmas gázkonvektort vásárolt. Így egy újabb kulturált helyiség használatára van lehetőségünk. Erre nagy szükség van, mivel Istennek hála nagyon sok hétközi rendezvényünk van, melyek párhuzamosan zajlanak. A vasárnapi gyermek istentiszteleteknek is több helyiségre van szüksége.

Visszatekintve az elmúlt öt esztendőre mindenért adjunk hálát a mi gondoskodó Jó Atyánknak, és hálátelt szívvel énekeljük a cikk elején idézett 264. dicséret valamennyi versszakát!

Nagy András, gondnok

Az Építő Kövek Alapítvány beszámolója a 2019-es év támogatási tervéről

Építő Kövek Alapítvány
A Dunaharaszti Református Egyházközség Alapítványa

A kuratórium ebben az évben is nagy körültekintéssel döntött a rendelkezésre álló, osztható pénzkeret felhasználásáról:

- Idén is teljesítettük a vállalk-

sunkat, az „Áldás, békesség!” gyülekezeti újság nyomtatását.

- Támogattuk az ifjúsági tábort.
- Ülőgarnitúrát vásároltunk a gyülekezet hivatali helyiségébe.
- A felújított hittan terembe egy programozható gázkonvektort vásároltunk.
- Elkülönítettünk 200.000 Forintot a gyülekezeti póló készítésére. A pólótervek sajnos még nem készültek el.

- Támogattuk a takarítók és a vendég igehirdető lelkész részvételét a gyülekezeti hétvégén.

Terveinkben szerepel a Presbiter újság megrendelése, a gyerekek karácsonyi bábjátékának, valamint az idősek karácsonyának a támogatása.

Ezúton is köszönjük a kurátorok munkáját. Köszönjük a testvérek adományait, valamint az 1%-ok gyülekezeti célra utalását.

Kérjük, a továbbiakban is támogassák az Építő Kövek Alapítványt, hogy a kialakult hagyományainkat tudjuk a támogatás által is fenntartani.

Jövőre se feledkezzenek meg az 1%-ról! A rendelkezési nyilatkozatokat megtalálhatjuk a templom bejáratánál.

Zsigmond Károly, a kuratórium elnök

Kedves Olvasóink!

Jövő évtől félevenként jelenik meg az Áldás, Békesség! újság: húsvétkor és karácsonykor. Az összevont számokban igyekszünk minden fontos gyülekezeti és helyi református egyházi eseményről hírt adni úgy, mint eddig, esetenként, sajnos némi időeltolódással.

Részben személyes, részben a szerkesztőségi tagok leterheltsége miatt döntöttünk így, de más okok is közre játszottak. Ilyen például, hogy olyan ünnepek között, mint húsvét-pünkösd, illetve reformáció-karácsony, a rendelkezésünkre álló idő gyakran rövidnek bizonyult, túl kevés idő maradt szerkesztőségi megbeszélésre, cikkek megírására, szerkesztésre, tördelésre, korrektúrára, nyomdai munkálatokra és végül, de nem utolsó sorban a kész újság házhoz szállítására. Az évente kétszer megjelenő összevont újság terjedelme elképzelésünk szerint nagyobb lesz az eddigi számokénál.

Arra is gondoltunk, hogy szeretnénk felkérni azokat az olvasóinkat, akik szívesen jelentetnének meg az újság lelkületével egyező írásokat, verseket vagy képanyagot, írjanak nekünk az ujzag@dunaharasztireformatus.hu címre. Adott esetben szívesen látjuk a jelentkezőt a szerkesztőségi megbeszéléseken.

Az újság továbbra is minket, a református közösség tagjait igyekszik szolgálni a megjelenő írásokkal, és egyúttal elősegíteni az évszázados hagyományokkal bíró református lelkiség fennmaradását.

Köszönjük olvasóink hűségét,
Csáky Gyöngyi, szerkesztő

Teremtés hete 2019 – Felelősségünk a teremtett világért

A magyar keresztény egyházak körében néhány éve kezdett meggyökerezni az a nemzetközi kezdeményezés, hogy szeptember-október folyamán ökumenikus módon ünnepeljük meg a Teremtés Hetét, és fordítsunk fokozott figyelmet a teremtett világ védelmére. Miért van erre szükség?

A természettudósok sok évtizede tisztában vannak a vészterhes folyamattal, amelynek káros környezeti hatásait az emberek manapság saját bőrükön is tapasztalják. Híreket hallunk cunamiról, tornádókról, hatalmas esőzésekről, esőerdő-pusztításokról, levegő-, víz- és talajszennyezettségről, nukleáris hulladékról, növekvő ózonlyukról, olvadó jégmezőről, állatfajok kihalásáról, stb... Hazánkban is szembesülünk a lassan már csak emlékeinkben élő havas téllal és elviselhetetlenül forró nyárral. Eleinte csak politikai szervezetek foglalkoztak a klímaváltozás kérdésével, de a '80-as években megindult a világvallások együttműködése a teremtett világért, hiszen az egyházak – felelősségük tudatában – szót kell emeljenek a föld ökológiai korlátainak figyelmen kívül hagyásával és a természet erőszakos kizsákmányolásával szemben, amelyre erkölcsileg semmi nem jogosíthatja fel az embert.

Ezzel párhuzamosan azok a kormányok, amelyek komolyan vették a természettudományos előrejelzéseket és adatokat, rádöbbentek, hogy valóságos belső értékrendi fordulat nélkül nem lehet a fenntarthatóságot megvalósítani, ezért a változás előmozdításáért az egyházakhoz fordultak segítségért. 2002 óta sajnos már nemcsak az éghajlat-változás elkerüléséhez kérik a segítséget – hiszen a klímaváltozás egyes hatásai elöl már lehetetlen kitérni –, hanem a szolidaritásra és se-

gítőkészségre való felkészülésben is mindazokért, akiket az éghajlatváltozás elemi erővel fog sújtani (például a Csendes-óceáni szigetek fognak bizonyosan a megemelkedő vízszint alá kerülni.)

A sok jó szándék és egyezmény azonban nem hozta meg a várt eredményt, s ez rávilágított arra a tényre, hogy az ökológiai válság mögött egy másik folyamat is hatalmas változási tehetetlenséget okoz: a globalizáció, mint probléma tanulmányozására a protestáns egyházak indítottak először kezdeményezést. Ennek eredményeképpen jött létre egy ajánlás a Debreceni Református Világtalálkozó 23. Nagygyűlésén (1997), amely a Református Egyházon belül „Processus Confessionis” néven vált ismertté. Ennek lényege, hogy indítson meg egy folyamatot, amelynek végén közös hitvallásra: „status confessionis”-ra és cselekvésre jutnak el a résztvevő egyházak az élet védelméért a gazdasági igazságtalanságokkal és a teremtés természeti értékeinek pusztulásával szemben, miközben megerősíti a Szentháromság Istenébe vetett hitüket, aki Krisztusban új teremtést kínál. A nagygyűlésen közösen fogalmazták meg a világ, azaz Isten „háztartásában” együtt élők felelősségét is: „ezt a háztartást úgy kell irányítanunk, hogy mindenki élhessen (gazdaság); gondoskodnunk kell a háztartáson belüli viszonyokról (ökológia); és tisztelnünk kell a háztartás tartalmának sokféleségét (nemzeti és etnikai identitás).”

A kérdés, hogy vajon mi, keresztyének mennyire vagyunk készek szembenézni a rajtunk túlnövő problémával, vagy hasznosan hozzájárulni a megoldáshoz? A mi felelősségünk a legnagyobb, hiszen mi ismerjük a
(folytatás az 5. oldalon)

(folytatás a 4. oldalról)

Teremtő Atyát, aki nekünk adta ígéretként: „*Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.*” /Zsolt 50,15/ Cselekedjünk Isten gyermekeihez méltón egyénileg és közösségileg itt, Dunaharasztiiban is, mint akik értékeljük, őrizzük és megtartjuk az élet ajándékát! Az életmódunk is legyen

tanúbizonyosága a hitvallásunknak: tegyünk meg mindent a teremtett világunk fenntarthatóságáért, mivel csak a mostani tendenciák megakadályozásával kerülhető el a globális katasztrófa!

Nem önmagunkhoz tartozunk testünkkel és lelkünkkel, életünkben és halálunkban, hanem hitbéli megváltónkhoz, Jézus Krisztushoz.

Megvalljuk teológiai és erkölcsi kudarcainkat, cinkosságunkat abban, hogy hozzájárultunk a világ terheihez, és hogy elégtelen tanúi vagyunk Isten céljainak. Isten és egymás bocsánatát kérjük ezekért a kihágásokért és mindazokért a sérelmekért is, amelyeket egymás ellen elkövettünk. Igényt tartva arra az új életre, amit a megbocsátás tesz lehetővé, és támaszkodva Isten ígéreteire, hogy az igazságtalanság láncolatát meg lehet törni, kijelentjük, hogy:

Nem vagyunk a saját magunkéi. Az élő Istené vagyunk, aki mindent megalkotott és kinyilvánította, hogy az mind jó. Nem fogjuk kizsákmányolni és elpusztítani a teremtést. Gondnokai leszünk a teremtésnek Isten számára.

Nem vagyunk a saját magunkéi. Hiszünk Jézus Krisztusban, aki meghalt értünk és feltámadott a mi megváltásunkért. Megvalljuk, hogy semmilyen emberi ideológia, vagy napirend nem tartalmazza a történelem végső irányának titkát. Mindenben a Megváltónktól függünk.

Nem vagyunk a saját magunkéi. Tudjuk, hogy Jézus Krisztusban árat fizettek értünk. Nem fogjuk egyetlen személy, férfi, vagy nő, ifjú, vagy öreg adottságait lekezelni, kizárni, vagy figyelmen kívül hagyni. Kinyilvánítjuk szolidaritásunkat a szegényekkel és mindazokkal, akik szenvednek, elnyomottak vagy kirekesztettek.

Nem vagyunk a saját magunkéi. Hiszünk a Szentlélekben, aki elvezet minket az igazsághoz. Elutasítjuk azt a hamis feltételezést, hogy minden, beleértve az emberi lényeket és a munkájukat, áru és ára van.

Nem vagyunk a saját magunkéi. Arra hívtunk, hogy az Isten lelkének új közösségébe épüljünk be. Elkötelezzük magunkat egy egyszerű életmód mellett, amely tanúságot tesz az élet háztartása mellett, ahogyan azt Isten elrendelte.

Nem vagyunk a saját magunkéi. Nem esünk kétségbe, mert Isten uralkodik. Folytatjuk harcunkat az igazságtalanság ellen ezen a világon. Várakozással tekintünk a Szent Város elé, ahol Isten lakozik majd emberi lényekkel és az ő Istenük lesz.

Nem vagyunk a saját magunkéi. A reformált hit keresztyénjeivel az évszázadok során és Isten egész népével együtt hallatjuk hangunkat és hirdetjük: Soli Deo gloria!

Debreceni nyilatkozat (1997)

Forrás: Jávor Benedek (szerk.): Felelősségünk a teremtett világért. Egyházi dokumentumok az ökológiai válságról. Budapest, 2004, Védegylet

Faragóné Sárdy Emőke

„...De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok...”
/Ézsaiás 40:30-31/

Mátraháza, 2019. október 25-27.

Istennek ez az Igéje volt az őszi gyülekezeti hétvégén legfőbb tanítása, bátorítása. Monty Taylor tiszteletes úr az ember elfáradásának, ellankadásának okait vizsgálva rávilágított, hogy gyakran fölösleges, nem Isten akarata szerinti terheket cipelünk, s nem látjuk vagy tévesen határozzuk meg a célt: a jólét fontosabbá válik az örökkévalóság-nál. Pedig leginkább akkor megy tönkre az életünk, ha nincs rendben az értékrendünk. Mi legyen a cél az életünkben? Pál apostol azt mondja: „...erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van.” /2Tim.2/ Tudnunk kell, hogy mindennek az a mértéke, hogy az Úrnak tetszik-e, s nem az, hogy megfelel-e az embereknek: „Amit tesztek, jó lélekkel végezzétek úgy, mint az Úrnak, és nem úgy, mint az embereknek, tudván, hogy ti viszonzásul megkapjátok az Úrtól az örökséget: az Úr Krisztusnak szolgáljatok tehát.” /Kol. 3:23-24./

Élmények, gondolatok a gyülekezeti hétvége résztvevőitől:

Október 25. és 27. között eltöltöttünk egy igen tartalmas és vidám hétvégét a Mátrában. A jó hangulatunkat befolyásolta a csodálatos idő, a kellemes, meleg napsütés is és a bőséges és finom ellátás. Természetesen nemcsak a testünk, hanem a lelkünk is élvezte az együtt töltött időt, amit Monty tiszteletes úr tartalmas és élményt adó igemagyarázatával és később azok átbeszélésével folytattunk. Számomra különösen az a magyarázat nyújtott nagy élményt, melyben Józsefről és az ő hányatott, majd jóra forduló sorsáról volt szó.

Szombat délután szabad program volt, amit többedmagammal a Kékestető meghódításával töltöttem. Ez nem volt könnyű feladat a súlyomra és a koromra való tekintettel sem. De sikerült, és ezt nagy hálával köszönöm meg Istennek.

Nagy örömmel töltött el az is, hogy sok fiatal és gyermek is volt a társaságban, és szemmel láthatóan nagyon jól érezték magukat.

Remélem, még egy pár alkalmat ad a Jó Isten, és élvezhetjük az együtt töltött időt az Ő társaságában!

(Bereczki Ákosné Ilike)

Mátraháza... írás helyett csak mosolygok, mert hirtelen megint körülölel az a sok jó érzés, ami ott szokott... még nincsenek emlékek, csak színek, hangok, rezgések, melyek azt súgják: valami igazán értékes történt a hétvégén ott, Mátraházán... Monty tiszteletes beszélt az elfáradásról, megfáradásról, és mi, akik hallgattuk, szép csendben "feltöltöttünk" energiával. Nagyon tetszett az előadásmódja, ahogyan szemléli a világot, amilyen természetesen és egyszerűen tud beszélni Isten Igéjéről. Mikor hallgattam, az volt az érzésem, mintha invitálna: Kedves testvérem, ha már együtt sétálunk ezen a szép igaz ösvényen, gyere és beszéljessünk róla!!!

2 gondolat tőle:

- Ha nagyon elfáradsz a mindennapjaidban, gondold át, mi az, amit nem Isten akaratából teszel! Mert az fog fárasztani, hosszútávon megkeseríteni, csüggedtté tenni.

- Jézus megítéli a levélben bővelkedő, de gyümölcsöt nem termő fügefát. Mint megtudtuk, ez a fa már akkor neveli a gyümölcsét is, amikor még csak kifakadtak a rü-

(folytatás a 7. oldalon)

gyek és épphogy zöldbe borul a fa... Ha az emberben Isten Igéje munkál, gyümölcsöt terem az a kezdetektől. Ha csak beszélünk Isten Szent Igéjéről, de nem cselekedjük azt, ugyan messziről mindenki ereje teljében lévő, "zöldellő fának" fog minket látni, de közlőről nézve lehull a lepel, és mindenki láthatja majd, hogy a sok levél ellenére haszontalan "fák" vagyunk csak!!!

Hálás vagyok ezért az alkalomért, amiért itt lehettem, mert nyíltszívű, kedves testvérekkel lehettem együtt. Kérem az Úr Istent, hogy a tiszteletestől hallott "kis magvak" kapaszkodjanak meg a szívemben és formáljanak engem, minket... mindannyiunkat!!!

(Kollarics Katalin)

Október 25-26-27-én vendégként egy pesterzsébeti gyülekezet tagjaként részt vettünk a dunaharaszti gyü-

lekezet csendes családi hétvégéjén a Mátrában, a Református Üdülőben. Ide nagyobbik lányunk, Edina révén kerültünk. Rendkívül hasznos előadásokat hallottunk, és foglalkozásokon vettünk részt. Kiemelném a kiscsoportos megbeszéléseket egy-egy előadás után. Azt a rendkívüli befogadást, amit én a női csoportban, férjem pedig – elmondása szerint – a férfi csoportban is tapasztaltunk, igen nagyra becsültük. A Tiszteletes Úr is nagyon kedvesen elbeszélgetett velünk. Szép volt a kirándulás is az utolsó gyönyörű őszi napon. Ha ismét befogad a gyülekezet, szívesen megyünk a következő csendes hétvégére is Isten Igéjével való feltöltődésre.

(Nemes Benőné Éva)

Szadainé Somogyi Erika

Kisífi 2019

Mi kell egy fiatalnak? Úgy gondolom, hogy a mai kamaszok számára a legértékesebb, amit adhatunk nekik, az a figyelem, amikor szeretettel teli légkörben elmondhatják, vagy éppen kereshetik, hogy kik is ők valójában. Ezt keresik a legtöbben a virtuális világban, ezt keresik a különféle médiaeszközökön keresztül, de ugyanerre van szükségük a való élet nehézségei közepette, a családban, a barátok között, az iskolában és hiszem, hogy a gyülekezetben is.

Amikor tavaly szeptemberben elindítottuk a kisifit vasárnap esténként, akkor az volt a célunk, hogy a konfirmáció előtt és után 2-3 évvel levő fiatalok megtalálhassák azt, amit talán kimondva sosem keresnének, de belül mindennél erősebb éhségként jelentkezik: Hol vannak a határok, ki vagyok én ebben a világban, miért is élek, mit gondolnak rólam a többiek? Hiszem ugyanis, hogy az igazi válaszokat Isten tudja és szeretné is megadni mindannyiunk számára, ha megküzdünk velük.

A kisífi a kamaszok edzőterme ehhez a küzdelemhez, ahol együtt keressük a nagy kérdésekre a nagy választat. Ennek a félévnek tematikája alapján megerősödhetünk Jézus Krisztus személyének jelentőségében, mint Megváltó, Szabadító, Király, Főpap, illetve a hitünk gyakorlati megélésében is. Hozhatnak kérdéseket, amiket máshol kevésbé mernek vagy akarnak feltenni.

Isten szeretetében oldódnak a gátak, könnyebbül a teher, és jóllakik a lélek. Ennek az örömeiben osztoznak mindazok, akik eljönnek vasárnap esténként 18 órától a kisifire. Hálával gondolok erre, mert ebben a tanévben átlagosan 10-15 fő részvételével tartjuk ezeket az alkalmakat, több nagyifis szolgálatának segítségével.

Egy átlagos kisífi pingpongozással kezdődik, majd valamiféle közösségi játékkal folytatódik, amit az elengedhetetlen 'Hogy vagy?' kör követ, majd énekléssel és imádsággal hangolódunk Isten Igéjére. Kérdésekkel, beszélgetéssel indító gondolatokkal, vagy éppen interaktív eszközökkel igyekszünk minél könnyebben emészthető módon, személyesen is elvihető üzenetté alakítani, amit Isten ad arra az alkalomra. Ezek után pedig imádsággal, énekléssel majd pingponggal, csocsóval záródik az este.

Továbbra is szeretettel várjuk a fiatalokat és kérem a gyülekezet tagjait, hogy hordozzák a konfirmandusokat, kisifiseket szeretetben és imádságban!

Korsós Tamás

Hivatáskeresés

Régóta foglalkoztat, hogy mi az Úr célja, akarata az életemmel, hogy hol szeretne látni engem. Az érettségim után értettem meg igazán, hogy Neki valóban terve van az életemmel, olyan terve, amilyen senki más számára nincs, s az Ő terve jó (Jer. 27:11), s ezt az ígétét egyre inkább erősíti bennem.

Már tinédzser koromtól fogva bennem van a misszió utáni vágy, amelyet sokáig romantikus álmodozásként könyveltem el magamban, viszont mindez az évek múlásával sem foszlott szerte, sőt inkább erősödött. Hiszem, hogy az Úr nem véletlenül ad vágyakat a szívünkbe, ezért szerettem volna jobban megérteni az akaratát, így tettem a kezébe a nyaramat, amelyet teljesen ennek a jobb megértésére akartam szentelni.

Egy mély érzés, gondolat ötlött fel bennem újra és újra, méghozzá a Liebenzelli Missziós Központé, amelynek az újságát rendszeresen olvasom. Az igazat megvallva nem értettem, hogy mi keresnivalóm lenne ott, hiszen nem beszélek valami jól németül, s árva, fogatékos, a társadalom peremén lévő emberek sincsenek ott, akik közé szerettem volna menni. Emiatt igyekeztem minél inkább elnyomni magamban ezt a gondolatot, s imádkoztam tovább egy jobb ötletért. De nem hagyott nyugodni, így egy idő után megadtam magam az Úr akaratának.

A kint létem alatt nem a Liebenzelli Missziós Központban voltam, hanem a közelében lévő keresztény

vendégházban, Monbachtalban, ahol családi heteken vettem részt. Mialatt a szülők a délelőtti előadásokat hallgatták, addig a liebenzelli teológiáról jött diákokkal együtt a gyermekekre vigyáztunk, bibliai történetekről beszélgettünk, játszottunk. Majd délután az egész család számára különböző izgalmasabbnál izgalmasabb programokat szerveztünk.

A Monbachtalban töltött idő elején túlságosan izgatott voltam, hogy Isten miért helyezett ide. Vajon most megértem végre, hogy misszionáriusként szeretne-e látni a későbbiekben? Ez az izgatottság volt, hogy átfordult türelmetlenségbe is. Az egyik közös, reggeli imádság alkalmával erősen a szívemre helyeződött a 37. Zsoltár 7. verse: „Légy csendben, és várj az Úrra!”. Szép lassan lecsitított az Úr, békességet és szabadságot adott mindarra, amire meghívott Monbachtalba.

A kint létem egyik legnagyobb küzdelme a körülöttem lévőekkel németül való kommunikáció volt. De ebben a nehézségben is megtapasztaltam, hogy Isten szoroson fogja a kezem! Megértő, türelmes embereket adott körém, s néha meglepett egy magyar családdal, vagy a liebenzelli, vasárnapi istentiszteleten egy magyar énekkel, angolul beszélő társakkal! Az első héten adott mellém egy német, majd később egy afgán lányt is, akikkel tudtuk egymás nehézségeit, örömeit, vágyait imában hordozni! Hihetetlen ajándéknak éltem meg, hiszen az imaközösség mellett ráadásaként az anyanyelvünkön tudtunk imádkozni!

A gyermekek közötti szolgálat mellett több alkalommal is tudtam misszionáriusokkal beszélgetni. Olyan érdekes volt, hogy amikor én igyekeztem felkeresni ezeket az embereket, többször előfordult, hogy nem értem utol őket, s amikor már feladtam, akkor váratlanul találkozhattam velük. Ezen a lényegtelennek tűnő dolgon keresztül is jobban megérthettem, hogy van, amikor tényleg csendben kell várni az Úrra, s Ő a legjobb időben megadja nekünk mindazt, amire szükségünk van! Ez az 5 hét egy nagyobb lelki út volt számomra, ahol megerősödött bennem, hogy Isten a legkilátástalanabbnak tűnő helyzetből is a legjobbat tudja kihozni, bátran bízhatok Benne, mert elképesztően szeret, és a legjobbat akarja nekem, velem van, gondoskodik rólam! Különösen is jólesik, hogy megtapasztalhattam, hogy foglalkozik az „ügyemmel”, a missziós kérdéseimmel, vágyaimmal, amelyek még nem teljesen tisztultak ki bennem, nem kaptam konkrét válaszokat. De abban biztos vagyok, hogy Neki terve van velem, és ez egy csodálatos terv, s idejében, lépésről lépésre ki fogja bontogatni előttem az utamat, amiért előre is nagyon hálás vagyok és kíváncsi!

Bényi Eszter

Református óvoda épül Dunaharaszttiban

A Magyarországi Református Egyház óvodafejlesztési programja keretében Dunaharaszttiban is épül egy református óvoda. Az óvoda teljes megvalósítását egy központi projektiroda vezényli az ajánlatkérésektől a tervezetesen át az építetesen keresztül az óvoda berendezéséig. A költségeket központi keretből biztosítják.

Az eredetileg négycsoportos óvodát az önkormányzat kérésére hatszorosra bővítették, a költségnövekedés ellensúlyozására önkormányzatunk ingyen biztosított egy 5000 m²-es telket a Paál László utcában, helyet adva az új óvodának.

Presbitériumunk egy ötfős előkészítő bizottságot kért fel, hogy szakértőként véleményezzék a készülő tervet, és tegyenek javaslatokat a gyülekezetünk igényeinek figyelembevételére. A bizottság óvodapedagógusokból, közigazgatási és gazdasági szakemberekből áll. A bizottság ülésén részt vesz gyülekezetünk lelkésze és gondnoka is.

Megtörtént a szerződéskötés a tervezőirodával a teljes tervdokumentáció elkészítésére. A terveket az Ekler Építész Kft. készíti Ekler Dezső Ybl díjas tervező vezetésével, megfelelő szakaltervezők bevonásával.

Az első megbeszélést a tervezővel és a projektiroda képviselőjével az előkészítő bizottság 2019. október 4-én tartotta. A megbeszélésen a tervező ismertette az óvoda kialakításával kapcsolatos javaslatát. A bizottság tagjai megtették észrevételeiket és javaslataikat, melyeket a tervezés folyamán a tervezők figyelembe vesznek. Ezután aláírásra került a tervezői szerződés.

A tervek szakhatósági jóváhagyása után megkezdődik a kivitelezők kiválasztása és a kivitelezés. Terveink szerint, Isten segítségével, a 2021-2022-es tanévben már a **Dunaharaszti Református Óvoda** is tud gyerekeket fogadni. A tervek szerint egy 5000 m²-es parkosított udvar közepén a huszonegyedik század követelményeit kielégítő, modern, hatszoros óvoda épül meg a Paál László utcában.

A vázlatterveket november 11-én kaptuk meg, véleményezésre. Szeretnénk megosztani egy pár látványtervet olvasóinkkal.

Nagy András gondnok

Templomszentelés Udvarfalván

November 10-én, gyülekezetünk küldöttségével az udvarfalvi testvérgyülekezetünk templomszentelő ünnepségén vettünk részt. Erre az alkalomra gyülekeztünk Vizsolyi Bibliát ajándékozott testvérgyülekeztünknek. Lélekemelő volt együtt hálát adni a gyönyörűen felújított régi-új templomért. Az ott elhangzott köszöntések közül László Ildikó alpolgármester asszony beszéde különösen is megérintette a lelkünket. Ezt a beszédet szeretnénk most újságunkban közkinccsé tenni.

„Beszédem egy gyerekkori élménnyel szeretném kezdeni. Itt a templomban a kedvenc helyem gyermekkoromban a jobb oldali karzat volt, onnan néztük a sorban korosztályt megtisztelve besétáló férfiakat. Kimondhatatlan öröm és boldogság fogott el, amikor megpillantottam édesapám őszülő fejét, amint hosszú fekete kabátjával végig sétált a futószőnyegen. Örültem azoknak a személyeknek, akik szívemnek - lelkemnek kedvesek, hogy ők is eljöttek a templomba, örültem jelenlétüknek, hogy együtt imádkozhatunk a mi mennyei Atyánkhoz. Tiszta, őszinte öröm volt, mert nagyon szerettem a lilabársonyt is, utána meg a piros bársonyt, de ki-

mondhatatlanul szeretem a mai felújított templomunkat, hisz én ide beleszülettem, itt fogtam imára gyermekeim kezeit, itt nevelem őket a hitre, a magyar nyelv szeretetre, szülőföld szeretetre, hazaszeretetre, mindenre, ami magyar. "Az Úrban való öröm a mi erősségünk", s ez a templom legyen otthona közösségünknek, minden istenfélőnek, legyen ékessége Udvarfalvának, amelyet vigyázva megbecsülünk, mert itt jövője van a magyarságnak, nem évtizedekre, hanem az örökkévalósággal mérve. A békesség háza legyen ez a hely, ahová Jézus elhív bennünket, hogy megerősödve visszaküldjön a világba, hogy az Ő intése szerint cselekedjünk. Hiábavaló ez a gyönyörű templom, ha bennünk nincs Isten, mert Isten nélkül nincs jövőnk. A templom a közösség hitét és élni akarását fejezi ki, attól szépült meg igazán, hogy gyülekezetünk a lekipásztorunkkal az élen szívét-lelkét beleépítette. Kell lennie egy helynek ebben a rohanó világban, ahol elcsendesedhetünk és imádságra hajthatjuk a fejünket. Kell egy hely, ahol bensőséges kapcsolatba kerülhetünk Istennel. Ez a hely az Isten háza. Kívánom, hogy ez a templom legyen szülőotthon, ahol emberek újjászülethetnek a Szentlélek és Isten Igéje által; legyen ez a templom jó élelmiszerbolt, ahol minden ember megtalálja a számára szükséges lelki táplálékot, legyen ez a templom az igazságnak oszlopa, úgy szóljon itt Isten Igéje, hogy aki ide bejön mindig találkozhasson az igazsággal. A templom szépítése, külső építkezése véget ért, de a belső építkezésnek folytatódnia kell népünk, nemzetünk, közösségünk érdekében. Legyen mindenért Istené a dicsőség.”

Fekete István: Karácsonykor

A kályha nagy volt és fekete és ajtajára az volt írva, hogy „Kaláni Vasgyár”. Sajnos, ma sem tudom, hol van ez a nevezetes gyár, de a feliratot jól megjegyeztem, mert többször tartózkodtam mellette, mégpedig térdelve. Bevallom: nem valami vallásos áhítat kényszerített ebbe a kényelmetlen testhelyzetbe, hanem a tanítói önkény, ha magaviseletem, vagy tudományos felkészültségem nem felelt meg az iskola követelményeinek.

Szerencsére a büntetésnek ez a formája kiment már a divatból, bár határozottan voltak jó oldalai is. A kitérdeltetett egyén ugyanis háttal az osztálynak magába szállhatott bűnei súlyosságát illetőleg, vagy elfoglalhatta magát valami kellemesebb dologgal is, mert kirekesztve a komoly tanulók társadalmából, nem fenyegette a feleltetés veszélye.

Azon az emlékezetes délelőttön is megnyugodtam már abban, hogy nem lesz belőlem semmi – mert ezt apám is többször és határozottan állította – újra elolvastam, hogy „Kaláni Vasgyár”, de ettől a kályha nem lett melegebb és a téglák sem puhább, mert a kályha már kihűlt, a parkett pedig téglából volt. Ezekkel a kellemetlen tényekkel azonban nem foglalkoztam tovább, mert hátam mögött szinte észrevétlenül elcsendesedett az osztály.

– Valami baj van? – döbrentem meg és a tisztesség határain belül hátra leselkedtem. Minden arc az ablak felé fordult, mert az ablakon túl lágyan, sűrű pelyhekben esett a hó. És minden arc felderült, mintha az a megfoghatatlan, lágy tisztaság megérintette volna a szíveket; még én is elfeledtem a megszégyenítést, bár hátrafordulva, szemem megakadt kis csizmáim harmonikáján, amelyek rongyosak voltak, sőt, egyiknek a talpa is válóféltben...

Azt lehetne hinni, hogy ezen elszomorodtam, holott erről szó sem volt. Pár nap múlva karácsony és nekem az új csizmákat mindig a Jézuska hozta. Pontosan a megfelelő méretben. Ebben megdönthetetlenül hittem, valamint abban is, hogy a csizmaosztásban angyalok segédkeznek, mert Jézuska egyedül nem tarthatja nyilván azt a rengeteg lábnagyságot. Ez olyan világos és megnyugtató tény, hogy nem is érdemes vele foglalkozni.

Másnap már vakáció volt, térdig érő hó, szánkózás a templomdombon, és egészen enyhe bánat csizmáim talpát illetőleg, amelyet már úgy drótoztam fel saját kezűleg. A szülők ehhez nem értenek, és egészen merev álláspontot foglalnak el egy levált talpért, ami érthetetlen, hiszen az illetékes angyal ügyis meghozza a másikat...

Karácsony előtti napon azonban csizmám végleg “beadta a kulcsot”, mert a zord időre való tekintettel azt nem mondhatom, hogy a „fűbe harapott”. Apám pedig

azt mondta: „Itthon maradsz! Talán kibírod már ezt az egy napot, ha ugyan... ha ugyan az angyal egyáltalán törődik az ilyen lóköttővel...”

Ez a megállapítás határozottan rosszul esett, de én bíztam az angyalban rendületlenül, mert tudtam, hogy a csizmaügybe a szülőknek beleszólásuk nincs. Ezért azután a szobafogság sem keserített el túlságosan, sőt az egész házon átreszkető izgalom kellemes várakozással töltött el.

– Olvasgass, kisfiam – mondta nagyanyám – és maradj a szobában, úgymint meg vagy fáza. – Ezzel kiment és rámmárta az ajtót.

Hát én nagyon szerettem olvasni, ha nem mondták – de, ha mondták, azonnal nem szerettem. Ha pedig tiltották, majd meghaltam a betűért. Unatkoztam tehát mindaddig, amíg a szekrénykulcsokat fel nem fedeztem a zárban. Ebben a szekrényben már tettem egy-két kutatást, amelyek értékes gombokat eredményeztek, de általában zárva volt s most itt az alkalom. Kint csendes minden, a kulcs mintha vajban járna, az ajtó feltáru és a titokzatos naftalinszag megborzongatta kutatásra feszült idegeimet.

Csend. Odakint nem mozdul semmi, a kabátok lógnak és nem törődnek velem, ha össze-vissza forgatom őket. De ilyen gombjaim már vannak... Ekkor megakadt szemem egy dobozon. Írás nincs rajta, de amikor felemelem, kellemes bőr szaga van. Hallgatózom: nem jön senki. És ekkor kinyitom a skatulyát és majdnem elejtettem, mert feketén és érthetetlenül rámnézett egy pár új csizma.

Csak álltam és összezavarodtam bennem minden.

Aztán csendesen visszatettem a dobozt, bezártam a szekrényt, leültem az ablakhoz. Odakint olvadt, megrokkant a hó, az eresz csepegett.

– Talán nem is az enyém – próbáltam vigasztalni magam –, de az a két új csizma feketén ásitott gondolataim között, s ettől olyan fájdalmasan üres lettem, hogy összeszorult a szívem és rá se néztem nagyanyámra, amikor bejött.

– Olyan csendes vagy – homlokomra tette a kezét; és én elhúztam a fejem. De még pislogott bennem valami remény, ami aztán a fenyőszagú, gyertyaszagú fényességben teljesen elveszett. Összedőltek a mesék, zagyva szürkeségbe fulladtak az álmok, mert a fa alatt ott volt az a doboz, benne nem csizmák, hanem a kétkezdés malomköve s alatta a hitem, amit elvesztettem egyetlen délutánon, csak azért, mert a felnőttek rövid életű mesét szerkesztettek az örökkévaló valóság helyett.

Régen volt ez már nagyon, de azok a kis csizmák még ma is előjönnek ilyenkor, elmúlt karácsonyfák erdejéből és eltűnnek újra, mint tiszta gyermekségem.

(1958)

Karácsonyi történetek

Mindannyiunk életében vannak felejthetetlen pillanatok, történések, melyek gyakorta felidéződnek, melyekhez legtöbbször társul valamilyen intenzív érzelmi töltet, amelyek sok szempontból meghatározóak, és amelyek emlékként végigkísérik életünket. Amiképpen minden velünk történt dolog, esemény, pillanat válhat valami miatt emlékezetessé, úgy az ünnepeink és az azokhoz kapcsolódó történések meg- és átélése is magában rejti ennek lehetőségét.

A címet olvasva talán sokaknak a XIX. században alkotó, kiváló angol írónak, Charles Dickensnek a neve jut eszébe, azonban az alábbi történetek nem az ő tollából származnak. Gyülekezetünk néhány kedves tagja osztott meg egy-egy olyan karácsonyi történetet, melyek különösen emlékeztetések számukra.

„A karácsony mindig is a kedvenc ünnepeim egyike volt. Mindig nagy várakozással készültem az ünnep minden egyes percére. Szerettem a sütést-főzést, készülődést már kisgyermekként is. Szentestén mindig istentiszteletre mentünk a szüleimmel, és mire hazaértünk, várt a feldíszített karácsonyfa. Az egész olyan mesészerű volt, és gyermekként boldogsággal töltött el ez az érzés. A gyermekkorom óta élő szokások, hagyományok igazán azután lettek élővé, amikortól saját életemben felismertem Isten szeretetét. A készülődést mindig nagy igyekezettel végeztem, nálam mindig ragyognia kellett ilyenkor a lakásnak, gőzölnie a finom ételnek, süteménynek, úgy éreztem, csak így igazán méltó az Úr születésnapját ünnepelni. 2011 adventjében azonban mi valaki más születésnapjára is készültünk. Akkor vártam második kislányunkat, Violát. December 19-ére voltam kiírva, akkor Jázmin lányunk 4 éves kis óvodás volt. Aki ismer, tudja, hogy mindig mindent előre megtervezek, elrendezek. Karácsonyi ajándék, fagyasztott töltött káposzta, mézeskalácsok a dobozban, minden előre elkészítve, hiszen úgy terveztem: karácsonykor egy újszülöttel otthon már nem lesz időm ezekre. Aztán teltek-múltak a napok, és december 19-én sírva mentem az orvosomhoz, hogy most mi lesz velem, velünk, a kislányom várja a kistestvérét haza karácsonyra. Az nem lehet, hogy ne legyünk otthon, hogy karácsonykor kórházban legyünk, vagy bármi más. Nekem karácsonykor otthon, a családom mellett a helyem, nem egy kórházban. Az orvosom megvigasztalt, azt mondta, senkit nem lehet siettetni, várjak türelemmel, mert mindenki akkor születik, amikor születnie kell. December 21-én reggel indultunk el a kórházba, ekkor még volt esélyem, hogy ha délelőtt megszületik a pici, akkor 24-én reggel hazamehetünk. De nem így lett. Viola este fél 11-kor érkezett. Borzasztó fáradt voltam, és nagyon boldog is egyszerre, de tudtam: a karácsonyt nem otthon töltjük, és ez nagyon elszomorított. Eljött a szenteste napja, Péter, a férjem és Jázmin, a kislányunk meglátogattak délelőtt a kórházban, és könnyes tekintettel búcsúztunk egymástól. Azonban aznap este életem egyik legszebb szentestéje volt annak ellenére, hogy a családom egy része fizikailag nem volt jelen, nem volt süti, karácsonyfa, ajándékok. Dél-

után minden elcsendesült, a sok kismama elvonult, a babák édesdeden aludtak, hihetetlen egy újszülött osztályon, de én ma is úgy emlékszem, hogy síri csend volt körülöttünk, és akkor valahonnan halkán, épp, hogy hallhatóan meghallottam a Mennyből az angyalt. Az ágyon ültem, kezemben Viola, és folytak a könnyeim a meghatottságtól, a hálától és Krisztus mindent betöltő jelenlététől. Talán akkor éreztem át legmélyebben az ünnep jelentőségét. Krisztus megszületett értem, ezért a csöpp kislányért és a Föld minden emberéért, hogy itt legyen velünk!”

Várkonyi Mónika

„Egyik kedves emlékem a férjemmel töltött első, közös karácsonyunk.

Szívmengető érzés felidézni a pillanatot, ahogy szenteste meghitten, együtt ülünk a templomban, majd az istentisztelet végén gyertyát tartva és egymás kezét fogva énekelünk. Jó érzés lelassulni és átadni magunkat az ünnep meghitt pillanatainak. Egész évben rohanunk, karácsonykor nyugalomra talál az ember. Szükségünk van erre a feltöltődésre!

Nálunk szokássá vált, különösen, amióta gyermekeink vannak, hogy szenteste délutánján elmegyünk együtt a templomba. A gyerekek is nagyon várják, igaz, amiatt is, mert akkor járnak nálunk az angyalok, és persze azért is, mert olyankor találkozhatnak az unokatesókkal.”

Faragó Szilvia

Az ajándékozás is a szeretet egyik kifejezőeszköze. Ajándékozni öröm, és ha sikerül azzal megajándékozni a szeretteinket, amire igazán vágnak a szívük mélyén, akkor megsokszorozódik ez az örömeztetés.

Azt hiszem, a legtöbb kisgyermekes család életében eljön az a pillanat, amikor a gyerkőc előáll azzal a szíve mélyén dédelgetett kívánsággal, amely egy kis háziállatban testesül meg. Így volt ez a mi családjunkban is. Tény, hogy van, amikor ez a kívánság összhangban van azzal az életkorral, amikor már képes a gyermek megbízhatóan a kis kedvencet felelősségteljesen gondozni, de van, amikor ez a bizonyos két körülmény nincs

(folytatás a 13. oldalon)

(folytatás az 12. oldalról)

együttállásban.

2014 karácsonyán férjemmel közösen úgy ítéltük, hogy lányaink kellően érettek ahhoz, hogy egy-egy kisállatról felelősen gondoskodjanak. Emlékszem, hogy már novemberben felvettem két kisállattenyésztővel a kapcsolatot. Érdeklődtem, tájékoztam, egyeztettem és szervekedtem, hogy azt az ihletett tervemet meg tudjam valósítani, miszerint majdan a templomból, a szentesti áhítatról hazaérkezve a mit sem sejtő lányainkat a már feldíszített karácsonyfa mellett várja egy nimfa papagáj és egy törpehörcsög. Ma is elevenen él bennem az a pillanat, amelyben láthattam az ujjongásukat és az örömtől, hálától csillogó tekintetüket, szinte ma is érzem a köszönetet kifejező ölelésük erejét. Emlékszem arra is, ahogyan értetlenkedtek és próbáltak magyarázatot találni, hogy mi módon volt lehetséges, hogy mikor a templomba indultunk, nem volt otthon más, csak a közösen feldíszített karácsonyfa, s mire hazaérkeztünk, ott várták őket a kisállatok. Mi meg csak annyit mondtunk, hogy: „Itt jártak az angyalok!” Sokáig

nem fedtük fel annak titkát, hogy mi módon jutottak el szenteste a nappalinkba a tollas és szőrös kisállatok.

Egy-két év múlva aztán mégis fény derült a titokra. Az egész tervem nem valósulhatott volna meg, ha nem számíthattam volna a nagyszülők támogató, áldozatkész és szeretettelgi közreműködésére, akikhez pár nappal az ünnep előtt elvittem az állatkákat, megkérve őket, hogy viseljék gondjukat december 24-éig, majd csempésszék be őket a nappaliba abban az órában, míg mi a templomban vagyunk.

Ez a megtapasztalt karácsonyi történet emlékeztet arra, hogy minden ember szempontjából Jézus születése, az Ő küldetése milyen csodálatos és nagyszerű ajándék Istentől, és hogy nekünk, embereknek nem volna más teendőnk, mint ezt a csodálatos ajándékot örömmel, hálával, alázatos szívvel és felelősségteljesen elfogadni, hiszen kimondva és kimondatlanul is, az ember szíve mélyén vágyik az Istennel való kapcsolatra!

Kemény Veronika

Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. /Luk 2,11/

Könyvajánló

Francine Rivers: Hang a szélben /Harmat Kiadó/

Manapság nehéz regényolvasásra buzdítani, de megéri kézbe venni ezt a könyvet.

Időben a Vespasianus korabeli római birodalom azon részén járunk, ahol a keresztyén vallás követőit és hirdetőit üldözik. De nem csak ők szenvednek, gyötörtetnek és hálnak meg a császár kegyetlen és kíméletlen parancsára, hanem az óriási birodalom minden részéről hozzák a rabszolgákat, a leigázottak mindenféle nemét és fajtát, akiknek az élete fölött rendelkeznek.

Ebből a történelmi környezetből emelkednek ki egyéni sorsok: a zsidó lány Hadassáé, a germán harcos Atreteszé, a római Marcus nagyúr, és hűgáé, Júliáé és szüleié. Milyen kapcsolódási pontok lesznek, ki hová is miért jut: a szövevényes történet végére kiderül. De addig nagyon sokat izgulunk és sírunk. Meghatódunk Hadassa szilárd hitén és bizonyágtételein. Ez a lány gyűjtogatja a keresztyén hitet a sokistenhitű pogány rómaiak között, találkozik János apostollal is, de előbb talál egy kis keresztyén közösséget, elszakadva a rabszolgalét minden nyűgétől. Erről ezt írja a szerző: „Hadassa lehunyta a szemét, hagyta, hogy az énekek dallama és üzenete átmossa és megújítsa a lelkét. A megpróbáltatásokról és a hitről szóltak e dalok, és arról, hogy Isten képes megszabadítani övéit a gonosztól.” Majd: „Lehunyt szemmel, nyitott tenyerét Isten felé tárva szívből énekelt, és nem vette észre, hogy a többiek elnémultak, és csak őt hallgatják.”

Mit jelent számunkra Hadassa példája? Elsősorban, hogy ne tántorodjunk el hitünkötől, tegyünk erről bizonyágot nap mint nap!

Ez a könyv az 'Oroszlán-jele trilógia' első kötete.

A helyszínek, ahol az események lejátszódnak: a germán csatatér, Jeruzsálem, Róma, Epheszosz.

Szeretettel ajánlom figyelmükbe, illetve olvasásra!

Szabó Borbála Eszter

Istentiszteleteink és alkalmaink decemberben és január elején:

December

- 1., vasárnap 10.00 óra Advent első vasárnap, úrvacsorás istentisztelet
- 8., vasárnap 10.00 óra Advent második vasárnap, házaspárok vasárnapja – az istentisztelettel egybekötve a Duna Szimfonikus Zenekar ad koncertet templomunkban
- 15., vasárnap 10.00 óra Advent harmadik vasárnap, gyászolók vasárnapja
16.00 és 18.00 óra Hittanos gyerekek karácsonyi ünnepe
- 21., szombat 15.00 óra Idősek karácsonyi ünnepe
- 22., vasárnap 10.00 óra Advent negyedik vasárnap, keresztelős családok vasárnapja
- 24., kedd 16.00 óra Szentesti áhítat
- 25., szerda 10.00 óra Karácsony első napja, úrvacsorás istentisztelet
- 26., csütörtök 10.00 óra Karácsony másodnapja, úrvacsorás istentisztelet
- 31., kedd 17.00 óra Óévi istentisztelet

Január

- 1., szerda 10.00 óra Újévi istentisztelet

Az ünnep alkalmából az adventi időszakban az úri szent vacsorát idős, beteg testvéreink számára elvisszük otthonaikba. Kérjük testvéreinket, jelezzék lelkipásztorunknak igényüket személyesen vagy akár telefonon is.

Áldott, békés karácsonyt, boldog új évet kívánunk kedves olvasóinknak!

A Dunaharaszti Református Egyházközség 2019-as anyakönyvi adatai

Megkereszteltek

- Tacsi Anna Szófia
- Nagy Gergő
- Bajnok Kristóf
- Balogh Nándor
- Szigethy Nóra
- Lipót Anna
- Lukács Diána Nóra
- Gál Kincső
- Mikó Huba Éneás
- Vigi Mikela
- Kovács Réka
- Tóth Marcell
- Jeremiás Benjámin
- Oláh Péter

Konfirmáltak

- Bakó Jázmin Eszter
- Bocskai Zsófia
- Csapi Zsombor
- Dankó Dániel
- Dragschitz Boglárka Anna

- Farkas Bence
- Farkas Zoltán Tamás
- Ifj. Váczi Gábor
- Kovács Domonkos
- Porga Péter Zsombor
- Somogyi Bence
- Virág Hortenzia

Házasságot kötöttek

- Kreisz Tivadar & Csordás Alexandra
- Patkó Ákos & Budai Enikő
- Jenei Sándor & Kaltenecker Andrea
- Varga Bence & Gerecze Katalin
- Frum Csaba & Braxa Elizabeth
- Mikó László & Hernádi Zsuzsanna
- Pető Ferenc & Fehér Beáta
- Szládek Szabolcs & Csáki Flóra

Elhunytak

- Dr. Székely Károlyné, sz. Ködöböcz Kornélia
- Timák Eleménné, sz. Balaton Julianna
- Farkas Vince
- Hegyi Lajos László

- Makrai Gyula Dezső
- Lengyel Mihály
- Szász János Mihály
- Gárdai Károlyné, sz. Sípos Ilona
- Weimann Antal Imréné, sz. Bíró Erzsébet Juliánna
- Szabó Ferencné, sz. Szendrei Éva
- Jámbor Miklós
- Szabó Miklós Barnáné, sz. Vörös Márta Terézia
- Szigeti Ilona
- Dobos József
- Kuprák László
- Sinkovicz András Zoltán
- Horváth Imre
- Tóth Imre
- Mészáros Gáborné, sz. Molnár Ágnes
- Losonczy Istvánné, sz. Bor Ibolya
- Nt. Vörös Benőné, sz. Tessik Veronika
- Fazekas Andorné, sz. Vincze Erzsébet